

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 6466/16
Дана 15.03.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Горданом Вукићевићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца „А.А.” д.о.о. из ..., ..., чији је пуномоћник Анђелка Глигорић, адвокат из Београда, Бранкова број 23/10, против туженог Републичког завода за заштиту споменика културе, ради поништаја решења, 0401 број: 3/663 од 30.03.2016. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.03.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење 0401 број 3/663 од 30.03.2016. године Републичког завода за заштиту споменика културе и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Републички завод за заштиту споменика културе, Београд, Радослава Грујића број 11, да тужиоцу „А.А.” д.о.о. из ..., ..., накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

Образложење

Оспореним решењем према наводима туженог, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Завода за заштиту споменика културе града Београда број 0905/15 од 27.01.2015. године. Наведеним ожалбеним решењем одбија се захтев тужиоца за издавање услова за предузимање мера техничке заштите за постављање средства за оглашавање на фасади објекта у Улици Бранкова број 30, у Београду.

Тужбом поднетом Управном суду дана 15.04.2016. године, допуњеној поднесцима од 29.06.2016. године, 30.11.2016.године и 06.12.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због непоступања по правилима поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да је у овој правној ствари потребно утврдити када је објекат у Улици Бранкова број 30 у Београду евидентиран као објекат који ужива статус претходне заштите, да ли 23.12.2011. године или 24.12.2014. године, будући да се рокови заштите сагласно Закону о културним добрима рачунају од дана евидентирања, као и да заштита истиче протеком законом прописаног рока. Истиче да је објекат у Улици Бранкова број 30 у Београду евидентиран као добро које ужива статус претходне заштите од 23.12.2011. године и како у периоду од 3 године није утврђен као културно добро, то се на овај објекат не примењују мере заштите утврђене Законом о културним добрима. Даље наводи да ни овај закон, ни Правилник о начину вођења евиденције о непокретностима које уживају претходну заштиту не познају могућност да одређени објекат ужива претходну заштиту у оквиру неке целине, није предвиђена могућност продужења рока из члана 29., нити закон познаје обнављање евиденционих листова. Како су и тужени и првостепени орган утврдили да је објекат у Улици Бранкова број 30 у Београду, објекат који ужива претходну заштиту, то је неоснована примена одредаба које регулишу заштиту непокретног културног добра из чл. 19. - 22. Закона о културним добрима. Истиче да се за оглашавање на објекту у Улици Бранкова број 30 у Београду, примењују одредбе Закона о оглашавању и Одлуке о оглашавању на територији града Београда. Указује да је одлуком Уставног суда број Иуо 9/2014 објављена у „Службеном гласнику РС” број 91/17 дана 10.10.2017. године стављен ван снаге Правилник о типу, величини, условима и поступку за постављање објеката и средстава за оглашавање на територији града Београда („Службени лист града Београда”, бр. 27/09). Предлаже да суд донесе одлуку у спору пуне јурисдикције и обавезе туженог да му накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара на име састава тужбе.

Тужени орган је у одговору на тужбу у свему остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је решавао без одржавања усмене расправе у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09) сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Према разлозима образложења оспореног решења, тужени орган је одбио жалбу тужиоца, као неосновану, налазећи да је правилно одлучио првостепени орган, како у оцени чињеничног стања, тако и у погледу примене одредбе члана 42. Правилника о типу, величини, условима и поступку за постављање објеката и средстава за оглашавање на територији града Београда, („Службени лист града Београда”, бр. 27/09) када је, налазећи да је са аспекта службе заштите, односно аспекта конзерваторске струке, постављање рекламног платна на траженом месту непримерено

јер се на тај начин заклања читава фасада објекта и тиме нарушава његова улога у формирању амбијента Бранкове улице, а због маркантне позиције објекта, на самом улазу у стари Београд, наведена инвестиција умањује квалитет визуре из правца Бранковог моста и прилаза са Новог Београда, па је одбио захтев тужиоца за издавање услова за предузимање мера техничке заштите за постављање средства за оглашавање на фасади објекта у Улици Бранкова број 30, у Београду. Тужени је оценио неоснованим све наводе жалбе, због чега је исту одбио применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку.

Одлуком Уставног суда број И Уо-9/2014 од 08.06.2017. године, која је објављена у „Службеном гласнику Републике Србије”, број 91 од 10.10.2017. године, у тачки 1. изреке, утврђује се да Правилник о типу, величини, условима и поступку за постављање објеката и средстава за оглашавање на територији града Београда („Службени лист града Београда”, број 27/09), који је донео градоначелник града Београда, није у сагласности са Уставом и законом. Тачком 2. изреке одбија се захтев да се застане са поступком за утврђивање неуставности и незаконитости Правилника из тачке 1. Према разлозима из образложења наведене одлуке на основу одредбе члана 168. став 3. Устава, Правилник о типу, величини, условима и поступку за постављање објеката и средстава за оглашавање на територији града Београда, наведен у тачки 1. изреке, престаје да важи даном објављивања Одлуке Уставног суда у „Службеном гласнику Републике Србије”.

Одредбом члана 60. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС”, бр. 109/07...103/15), прописано је да се закони и други општи акти за које је одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности с Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, не могу примењивати на односе који су настали пре дана објављивања одлуке Уставног суда, ако до тог дана нису правноснажно решени.

Имајући у виду да су и оспорено, као и првостепено решење, како то произлази из образложења ових решења донети применом одредаба Правилника о типу, величини, условима и поступку за постављање објеката и средстава за оглашавање на територији града Београда („Службени лист града Београда”, број 27/09) за који је наведеном одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом и законом, а да је спорни однос настао пре дана објављивања одлуке Уставног суда и до тог дана није правноснажно решен, Управни суд налази да је оспорено решење донето погрешном применом материјалног права.

Поред наведеног, према диспозитиву оспореног решења, истим се одбија као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења број 0905/15 од 27.01.2015. године, при чему се у самом предмету налази жалба тужиоца изјављена на решење првостепеног органа број 0905/15 од 27.01.2016. године и решење првостепеног органа са истим бројем и датумом доношења, па је са наведених разлога одлука и у том делу погрешна.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то,

у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што су правно схватање и примедбе суда у погледу поступка, изнети у овој пресуди, обавезни за тужени орган у смислу члана 69. став 2. истог закона.

Суд је, имајући у виду успех тужиоца у спору, досудио тужиоцу трошкове управног спора на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.500,00 динара у складу са Тарифним бројем 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, број 121/12), те је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, број 72/11...87/18), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 15.03.2019. године, 17 У 6466/16

Записничар
Гордан Вукићевић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР